

»Den fuldkomne kærlighed driver frygten ud« (1. Johs 4,18)

Et råb fra Herren

På den sidste og store højtidsdag stod Jesus frem, råbte og sagde: »Om nogen tørster, han komme til mig og drikke! Den, som tror på mig, fra hans indre skal der, som Skriften har sagt, rinde strømme af levende vand« (Johs. 7,37-38).

Det er forfærdeligt at tænke på, at Herren må råbe i håb om, at der dog måske er en enkelt her, en enkelt der, der hører, hvad han siger. Her var mange samlede, men Herren sagde alligevel: »Om nogen tørster« – altså om der var en enkelt her, en enkelt der, der tørstede i den store skare.

Der var en stor skare samlet, og det var en stor højtid – men der var ikke mange, der tørstede efter den levende Gud.

Præcis det samme i dag! Mennesket er i sig selv temmelig ligeglad med det eneste, der har virkelig betydning. Hvem tørster efter Gud? Gør vi det selv?

Hvem tørster

Den, der er fortvivlet over sig selv, han tørster – men den, der er nogenlunde tilfreds med sin tilværelse, han tørster ikke. Den, der lider samvittighedskvaler, han tørster, men den, der slår sig til ro med, at han er hverken værre eller bedre end andre, han tørster ikke. Den, der frygter dommen, han tørster, men den, der mener at have sit på det tørre, han tørster ikke. Kort sagt: den, der har oplevet sig selv i Guds lys, han tørster, men den, der anlægger den almindelige menneskelige målestok på tilværelsen, han tørster ikke.

Det er sandheden om os selv, altså sandheden fra Gud, der fremkalder den brændende tørst.

Undertiden kommer Gud et menneske til hjælp ved at føre ham ud i dybe vanskeligheder, hvor jorden skrider under ham. Når afgrunden åbner sig under den synkende skude, da kommer råbet om frelse af sig selv; da behøver Gud ikke at råbe, thi da råber den fortabte på ham! Men afgrunden åbnede sig ikke under nogen på den sidste og store højtidsdag. Der skal som regel mere til end højtid og fest for at få mennesker til at råbe på Gud! Der står intet i Johs. 7 om, at en eneste kom til Herren og sagde: »Jeg tørster!«

Det er sjælenøden, der fremkalder den alt beherskende tørst, der ikke er til at undertrykke. Det er syndenøden, fortvivlelsen over sig selv, frygten for døden og dommen, der får os til at tørste, så vi ikke kan holde livet ud, hvis ikke vi får tørsten slukket.

»Om nogen tørster« – frygteligt at være i sjælenød med den brændende tørst

– ja, men langt frygteligere aldrig at tørste, fordi livet arter sig så nogenlunde overkommeligt, så man aldrig kommer i berøring med selve sandheden!

Tørsten

Det er den skyldbetyngede samvittighed, der tørster efter fred; det er følelsen af, at Gud er langt borte, og at jeg selv er skyld deri. Det er den indre uro eller angsten, der vil kvæle sjælen. Det er skamfølelsen, som umuliggør enhver spontan og ægte glæde. Det er de mange nattetimer, hvor det er umuligt at finde hvile. Det er det dybe suk, som er den inderste tone i enhver livsytring. Det er længselen efter fred, samvittighedsfred, sjælefred, fred med Gud, fred med sig selv.

Hvorfor har ethvert menneske ikke denne tørst? Intet forekommer mere naturligt, end at en skabning længes inderligt efter sin Skaber og Gud. Ja, men synden har berøvet mennesket det naturligste af alt, så nu opfattes det som noget unaturligt, om et menneske tørster sådan efter samfund med Gud, at alt andet må underordnes derunder; han eller hun er nærmest »skør«!

Han komme

Tørsten rummer mange elementer: skyldfølelse, skamfølelse, frygt for dommen, dødsfrygt – disse elementer gør det *vanskeligt* at komme til Gud, thi han er *hellig*, og det er just oplevelsen af hans hellige vrede, der har fremkaldt skyldfølelsen og vakt tørsten efter renhed.

Hvor kan den tørstige få sin tørst slukket? Det forekommer ham umuligt at søge til Gud i den tilstand af besmittelse og urenhed, han befinder sig i – han tør ganske enkelt ikke nærme sig Gud, før han er blevet ren!

Hvis han kom til Gud i al sin elendighed, ville han ikke møde andet end vrede – således tænker han!

Derfor er Herrens ord »han komme til mig« så overraskende. Kan det virkelig passe?

Ja, det er Herrens råb til enhver, der føler sig alt for elendig, skyldbetyngt og uren til at nærme sig Den Hellige. Det er et råb, så fyldt af kærlighed, at vi må dvæle lidt ved det. Det er et råb fra ham, der er kærlighed, thi Gud er kærlighed.

Når vi siger med *Johannes*, at Gud er kærlighed, tror vi umiddelbart, at vi forstår, hvad det betyder, thi vi mener jo, at vi også selv har nogen kærlighed. Derfor slutter vi fra vor egen kærlighed, f.eks. fra en faders eller moders kærlighed til sit barn, at sådan er Guds kærlighed også,

blot meget større. Vi slutter altså fra den menneskelige kærlighed til den guddommelige. På den måde lærer vi aldrig Guds kærlighed at kende. Den er ovenfra, mens vores kærlighed er nedenfra.

Vi må som altid dvæle ved vor korsfæstede Frelser i al hans kval på korssets træ uden for Jerusalem, om vi skal lære Guds kærlighed at kende.

Har det ikke slået dig, at du hører ikke så meget som eet bebrejgende ord fra hans læber hverken til hans disciple, som alle svigtede ham, eller til jøderne, der havde overgivet ham til romerne? Ikke et eneste ord af fortrydelse, selvmedlidenhed eller bitterhed, ikke et!

Jeg ved nok, hvordan jeg havde reageret, hvis mine nærmeste venner, som jeg havde betjent på enhver tænkelig måde, vendte mig ryggen i min nøds time og oven i købet som Peter sværgede på, at »det menneske kender jeg ikke«. Jeg havde ladet dem føle min ringeagt, og det havde været mig umuligt ikke at sige til dem: »Hvor kunne I gøre det?«

Men da Peter mødte hans blik, var der ikke en antydning af vrede eller foragt deri – kun kærlighed. Og ude på korset oplod han ikke sin mund for at overøse de foragtelige mennesker med sin bitterhed – han oplod ikke sin mund – jo, han bad for dem, thi han elskede dem!

Og efter opstandelsen var Peter den første, han tænkte på: »Gå til Peter og sig, at jeg er opstanden!« Det er, som om han siger: »Jeg ved, hvor fortvivlet Peter er over sig selv – han skammer sig til døde over sig selv – han kan aldrig tilgive sig selv – men jeg elsker ham lige fuldt og længes efter ham!«

Og så kom Peter med al sin tørst til ham – eller rettere: han kom til Peter – og så drak og drak og drak Peter af det kærlighedens og frelsens og genoprettelsens og barmhjertighedens kildevæld, der kunne slukke endog hans tørst!

Sandelig, der lød ikke eet eneste bebrejgende ord – og Peter blev ikke ansat på prøve en vis prøvetid – Peter blev derimod fuldt genoprettet og sat til som hyrde at vogte Herrens lam.

Den kærlighed har intet modstykke her på jorden, thi den omfatter enhver fjende af den – og af natur er vi alle dens fjender, så sandt vi er Herrens fjender.

Det er denne Guds kærlighed, der fra Kristi læber råber til enhver fjende, der er vågnet til erkendelse af, at han er fortabt, og at tilværelsen synker under ham: »Kom til mig – jeg er ikke din fjende – jeg er din Frelser!«

Den, som tror på mig

Just fordi Kristus elsker, hvor vi foragter, ejer vi intet naturligt modtagerapparat for hans kærlighed. Vi har ikke i os selv, hverken i vor kærlighed eller i vore følelser, nogen evne, der ganske af sig selv tager imod hans kærlighed. Vi er snarere tilbøjelige til at tvivle på den. Mon der ikke først skal ske noget med mig, før han kan elske mig? Skal jeg ikke først stilles på prøve, for at han kan se, om jeg er hans kærlighed værd? Jeg kan ikke tro på mig selv, hvordan skulle han kunne tro på mig? Jeg har svigtet så totalt, at han må sætte spørgsmålstegn ved mig; han kan i hvert fald ikke elske mig uforbeholdent og straks genoprette mig til fuldt samfund med sig – det kan da kun ske gradvist.

Det strider imod vort retfærdighedsbegreb, at en synder som jeg, fortvivlet over sig selv, kan få en modtagelse hos ham som hans bedste ven. Det forekommer os mere retfærdigt, at vi forbliver i fortvivlelsen, og vi er tilbøjelige til at mene, at sådan ser han også på det.

Men nej – »han komme, han komme til mig!« lyder det fra Herren. Og det lyder som et råb – Herren hæver sin røst, thi han ved, hvor mange andre røster der gør sig gældende i den fortvivledes indre – fordømmelsens røst – tvivlens røst med sit nagende »mon?« – det er, som om bedrøvelsen ikke kan finde sin vej – skal det være en bedrøvelse til død eller en bedrøvelse til liv?

»Han komme til mig!« Det ord vækker troen, så den i al sin svaghed og skrøbelighed får den fortvivlede og forsagte til at vende blikket imod Frelseren og komme til ham om end på vaklende ben.

At komme til ham og at tro ham er eet og det samme; det er at lade hans – indbydelse stå ved magt og efterkomme den. Det er at bryde igennem al angstens pile og finde ved korset sit fristed til hvile. Det er at drikke af frelsens kilder og inddrikke syndsforladelsens, genoprettelsens og Fader-kærlighedens vidunderlige vand. Det er at ære Gud ved at tro ham.

Den følelsesmæssige oplevelse varierer fra menneske til menneske og kan derfor ikke skildres generelt. Nogle får straks en henrykkende befrielse, andre får en stille tryghed, andre igen må »nøjes med«, hvad Herren har sagt og stadig siger. Men ingen stødes bort, thi det er Faderens vilje, at ingen, der kommer til Sønnen, skal blive stødt bort. Hvordan den følelsesbetonede oplevelse end er, så er den dog aldrig mere end et lidet genskær af selve Guds kærlighed, thi den er for guddommelig til at kunne rummes i noget menneskes følelser. Den overgår al forstand og al følelse. Og i modsætning til den følelsesmæssige oplevelse hører den aldrig op så meget som et øjeblik!

Enhver, som kommer til Sønnen, hvor

elendig og ussel han end føler sig, er *en gave fra Faderen til Sønnen!* »Alt, hvad Faderen giver mig, skal komme til mig; og den, som kommer til mig, vil jeg aldrig støde bort« (Johs. 6,37). Jeg en gave fra Faderen til Sønnen! Umuligt! Faderen kan da ikke give sin Søn noget så usselt som mig!

Ak, hvor kender vi lidt til Faderen og til Sønnen, og hvor er deres kærlighed op- højet anderledes end vor! Faderen skammer sig ikke ved at give Sønnen sådanne gaver, og Sønnen er ikke utilfreds med dem, men lykkelig over dem!

Det kan kun troen gribe og begribe. Og når troen griber det, da har Guds kærlighed grebet den troende for aldrig at slippe ham.

Strømme af levende vand

Det er umuligt at drikke af frelsens friske vand og forblive den samme. I min ungdom fik vi engang besøg af en ældre mand, der havde cyklet ca. 40 km i sommersonens hede; han var udaset, da han kom, og sank ned i stolen og forlangte noget at drikke. Så snart han havde fået det, var han en anden. Det kunne enhver i stuen se, og vi morede os over ham.

Han var den samme og dog en anden. Sådan med enhver, der udaset og træt af sig selv kommer på Herrens råb og drikker af det vand, han har til samvittighedsforpinte syndere. Alle andre kan straks mærke, at han har drukket deraf. Der flyder, uden at han selv ved af det, strømme af levende vand fra hans benådede indre, hans hjerte og samvittighed.

Det er ikke fromheden, der får de levende vandstrømme til at risle, men frelsen – det er ikke loven, men nåden – ikke selvbevidstheden, men optagetheden af Kristus – ikke selvtiltiden, men taknemmeligheden over Frelseren – derfor er der kun een ting, der kan blokere for de friske levende vande – nemlig selvgodheden og egenretfærdigheden.

Så snart en kristen optræder som den rene og retfærdige i modsætning til en anden, f.eks. en, der har skuffet ham, da strømmer de levende vande ikke mere fra hans indre. Da spiller han jo retfærdig, ren og hellig og optræder, som om han ikke har brug for at komme til Herren og drikke, men kan tillade sig i kraft af sin retfærdighed at dømme den anden. Ak, hvilken skandale, hvilken uhyrlighed – som om han ikke selv i ganske samme grad som den anden må ty til Guds ufor-skyldte, ufortjente og ufattelige kærlighed og barmhjertighed hver stund!! Hvis han ikke er faldet i synd, skyldes det udelukkende Guds nåde og kan aldrig give anledning til selvgodhed, og hvis han er selvretfærdig, er han allerede faldet i synd!

Nåden kan aldrig blive en selvfølge;

den forbliver det dagligt underfulde, ubegribelige, overraskende og guddommelige. Dens vande forbliver lige friske og forfriskende, og ingen, der uafladeligt kommer til Herren og drikker deraf, kan nogen sinde blive en selvretfærdig og selvglad farisæer, ophøjet over den geme-ne hob!

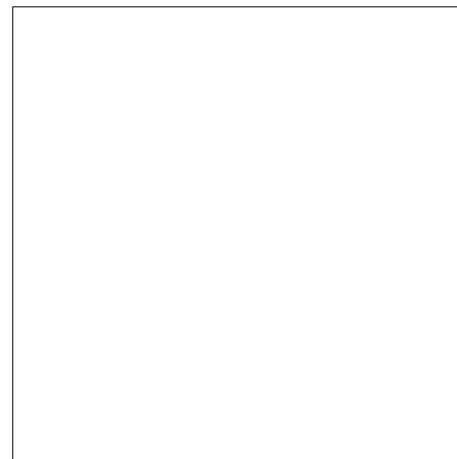
Nutid

»Den, som tørster ... den, som tror« – Herren anvender nutid og understreger dermed, at vi altid i livet, hver stund vi lever, må komme til ham i tro og drikke. Det bliver vi aldrig endegyldigt færdige med. Vel slukker han tørsten, men den stillede tørst tørster efter mere af hans kærligheds og visdoms dyb. Jo mere man lærer ham at kende, des mere længes man efter ham. Jo inderligere man bliver hos ham, des større føles afstanden. Jo mere man overvældes af hans barmhjertighed, des mere higer man efter at trænge ham tættere i favnen ind.

Det hænger sammen med, at jo herligere han viser sig for sjælen, des mindre bliver man. Da vi kom til ham første gang, vidste vi nok, at vi var ringe – men i dag, da vi er kommet gang på gang i årenes løb, ved vi det endnu smerteligere. Derfor længes vor sjæl mere efter ham end efter nogen anden – og det bliver, håber jeg, aldrig anderledes.

Kun således rinder de rene friske vande videre ud fra vort indre, thi hvor sjælen ikke er blevet sløv og lunken i selvtilfredshed og selvglæde, men i tro hengiver sig til ham for at modtage ny og fornyede nåde hver morgen, hver dag, hver aften, hver nat, der blokeres der ikke for livet og livets vande, men de vælder ud – uden at den benådede lægger mærke til det eller forsøger at bemærke det. Sideblikke til de levende vandstrømme får dem til at standse, men blikket direkte på Frelseren får dem til at flyde.

Kom derfor, kære læser, i denne stund til Ham, der elsker dig, og drik af hans rige kilde til frelse, til fornyelse og til frihed! Gud vil det således!

Bliv i kærligheden

Behøver vi virkelig en opfordring til at *bevare os selv i Guds kærlighed* (Judas 21)? Er det ikke en selvfølge, at vi gør det?

Nej, det er ingen selvfølge, thi Guds kærlighed overgår al erkendelse og forbliver anderledes, end vi umiddelbart forestiller os.

Der er ingen af os, der uden videre ved, hvad Guds kærlighed er. Den må man lære at kende, således som Johannes, der kaldes kærlighedens apostel, siger så betegnende: »Vi har lært den kærlighed at kende, som Gud har til os, og vi er kommet til tro på den« (1. Johs. 4,16).

Hvordan?

Hvordan lærer man Guds kærlighed at kende, hvordan lærte Johannes den at kende?

Måske giver han os en antydning herom gennem den måde, han omtaler sig selv på i Johannes-evangeliet. Der kalder han sig ofte »den discipel, Herren elsker« – hvorfor gjorde han det?

Lad mig, inden jeg besvarer spørgsmålet, foretage et tankeeksperiment: jeg forestiller mig, at du eller jeg, når vi underskriver vore breve, skriver først vort navn og så tilføjer: *den discipel, Herren elsker!*

Prøv det! Hvad så? Jo, så går det op for dig, hvor forunderligt og vidunderligt det er, at Herren elsker netop dig! Du tøver lidt med at underskrive således – men du gør det alligevel – for det er jo dit livs største opdagelse, at Herren elsker dig!

Du føler slet ikke, at du ved at underskrive således udmærker dig fremfor andre – tværtimod er det, som om det snarere understreger, at du faktisk stadig ikke kan fætte, at Herren elsker dig – derfor skriver du det, thi det er så vidunderligt.

Herren elskede ikke Johannes mere end Peter og de andre; det vidste Johannes udmærket godt.

Johannes kunne i virkeligheden ikke fatte med sin forstand, at Herren elskede ham, den hidsigprop, den æresyge mand, der absolut ville have den fornemste plads – det var meget lettere at forstå, at Herren elskede de andre. Johannes kendte jo sig selv, og enhver, der gør det, har lettere ved at forstå, at Herren elsker de andre, end at han elsker ham.

Derfor – for at fremhæve, hvor forunderlig Herrens kærlighed er – betegnede Johannes sig selv som den discipel, Herren elskede – tænk, Herren elskede endog ham!

Det viser os, at Johannes havde lært Guds kærlighed at kende ved at lære at kende, hvor lidet han selv var denne kærlighed værd. Ja, han var den overhovedet

ikke værd!

På den måde lærer de fleste Guds kærlighed at kende. Til at begynde med synes vi måske, at der i hvert fald er noget hos os, der kan begrunde, at Gud sætter pris på os – vi er nidkære og flammer af iver for at tjene ham – vi er ikke sløve og ligeglade som de andre – vi er »helhjertede« eller, som det ofte siges: »vi vil i hvert fald Herren«!

Men ak, i Guds skole afsløres det, at i mig, det er i mit kød, bor der intet godt – og så opstår det tvivlens spørgsmål: kan Gud blive ved med at elske mig lige fuldt, eller er hans kærlighed ikke kølnet – er han ikke blevet forbeholden over for mig?

Ethvert menneske, som jeg har skuffet, ja svigtet, vil jo med rette trække sig tilbage fra mig og i hvert fald se tiden an, om jeg på en eller anden måde atter kan vise mig værdig til, at vort venskab igen kan fungere!

Men Herren trækker sig ikke tilbage; hans kærlighed vakler ikke som vor; han elsker mig, ikke fordi jeg er elsk-værdig, men fordi han er den, han er. Gud er kærlighed; derfor elsker han mig – derfor elsker han mig *stadig* – derfor kølnes hans kærlighed aldrig.

Han kender min synd og alle mine overtrædelser endnu bedre end jeg selv. Men i stedet for at trække sig »fornemt« tilbage fra sådan en som mig, tager han min synd og skyld på sig. Aldrig i evighed bliver vi færdige med at tilbede Gud, at han elskede os så højt, at han gav sin Søn, den elskede, hen i korsdødens gru og lod ham hænge som en forbandet på træet for vor skyld. Kristus løskøbte os fra lovens forbandelse (og loven har sandelig grund til at forbande os, thi vi har brudt den igen og igen), idet han blev en forbandelse for vor skyld! Så højt elskede han os, at han i stedet for med sin hellige lov i hånden at forbande os og sige: »Gå bort fra mig, I forbandede!« tog forbandelsen på sig og selv blev en forbandelse, for at vi aldrig skulle blive det!

En sådan kærlighed er ikke naturlig for os; den ligger fjernt fra enhver af os; den må man lære at kende, den må man *komme til tro på*.

Komme til tro på

Gud kan man ikke forstandsmæssigt eller følelsesmæssigt tilegne sig; dertil er han for stor og vi for små. Han overgår al erkendelse. Ja, ikke alene det, men hans hellighed er så forfærdende, at ingen synder kan komme ham nær. Der er en uoverskridelig afstand imellem ham og os.

At han elsker os er derfor fuldkommen ufattelig. Hvordan kan han, der

hader ethvert udslag af vanhellighed, elske os, der ikke har andet end netop vanhellighed? Hvordan kan han overhovedet drages til os?

Det er umuligt at forklare. Bibelen siger: »Gud er kærlighed.« Det er forklaringsgen – eller rettere: åbenbaringen.

Og åbenbaringen fuldkommes i *Getsemane* have og på det forfærdelige sted *udenfor Jerusalem*. Her ser vi, at det ikke var os, der tog et initiativ og sagde til Gud: »Vil du ikke nok holde af os?« men at det var Gud, der – fordi han er kærlighed – på eget initiativ kom til os, der i egentligste forstand endnu var hans fjender, og sagde: »Nu tager jeg al jeres skyld og synd på mig selv, så er I frie!«

I en vis forstand kunne Gud ikke gøre noget værre, thi dermed slog han grunden væk under vort fjendskab imod ham og *besejrede os!*

I min første hustrus tid skete det engang, at jeg sagde noget stygt til hende; jeg ventede jo, at hun ville forsvare sig eller give mig igen med samme mønt, men hun sagde det værste, hun kunne sige i den situation – hun sagde nemlig, da jeg var vred og galsindet: »Jeg holder så meget af dig!«

Uha, hvad skulle jeg dog sige – jeg var færdig – jeg skammede mig – og snart efter måtte jeg bede hende tilgive mig, og så faldt vi hinanden om halsen!

Kærligheden er universets frygteligste kraft. Den besejrer sine fjender og lægger dem tilbedende for sin fod!

»Den kærlighed har vi lært at kende,« siger Johannes, og for at vi ikke skal misforstå, hvad det vil sige at kende Guds kærlighed, føjer han til: »og vi er *kommet til tro på den*.«

Vi kan aldrig kende den forstands-mæssigt eller følelsesmæssigt, dertil er både vor forstand og vore følelser for flygtige og små – og dertil er Guds kærlighed alt for guddommelig – men når vort indre øje åbnes, så vi i Guds lys skuer vor korsfæstede Frelser fuldbyrde sin kærlighedsindsats for os i den ubeskrivelige lidelse uden at ringeagte os i mindste grad, da lærer vi den at kende ved tro – da *kommer vi til tro på den*, og dermed *ærer vi Gud!*

Hvor forfærdeligt at huse den ringeste tvivl til en sådan Frelser med en sådan kærlighed! Vel er vore synder forfærdelige, men endnu forfærdeligere er dog vor skepsis! Hvad kan såre kærligheden mere end mistillid til den?

Den, som bliver i kærligheden

At blive besejret af denne kærlighed er at

blive virkeligt fri. Den, der er overvundet af Guds kærlighed, er færdig med at tænke noget om sig selv; han er »tvunget« til at elske Gud og har kun eet ønske: at få lov til at gøre hans vilje i stort og småt.

Således er kærligheden den eneste magt, der kan omforme et menneske ved at nyskabe ham, vende op og ned på alle hans begreber og gøre ham så fri og lykkelig, at alt, hvad han ønsker, er at »gen-gælde« Herren alle hans ufortjente velgerninger, al hans uforskyldte kærlighed, al hans nåde og barmhjertighed.

»Kristi kærlighed tvinger mig,« sagde Paulus, og sådan er det. Hvis vi vil ind til det inderste i Helligåndens væsen, som der tales så meget om i vore dage, så er det kærlighedens kraft til at besejre Guds fjender og gøre dem til hans brændende disciple.

Det vil djævelen selvfølgelig ikke se passivt på. Derfor gør han alt, hvad han kan (og det er ikke så lidt), for at få os bort fra denne kraftkilde.

Hans yndlingsmetode er at så tvivl i vort hjerte, om Herren nu også elsker mig. Han viser os vort væsens fordærv, og har vi følsomme samvittigheder, har han ofte let spil med at få os til at give ham ret i den tanke, at nu er det håbløst, hvad mig angår! Er vor samvittighed overfølsom, er det ham en fryd at bilde os ind, at vi har begået synden imod Helligånden. Så stormer han løs dag og nat med de mest vanvittige tanker og skåner os ikke så meget som et øjeblik. Han godter sig, når et

menneske bliver et bytte for fortvivlelsen eller desperationen, og kan han føre en sjæl ud i selvmordet, da triumferer han. Han er selve ondskaben, løgneren og myrderiet. Han skåner ingen, som han får magt over.

Hvad han vil, er at slide os løs fra Guds kærlighed, som vi mere eller mindre har lært at kende, og som vi er kommet til tro på.

Lykkeligvis lykkes det ham *aldrig*, thi ingen kan rive noget ud af Faderens hånd, og der er vi, som Jesus har købt til Gud med sit blod, hvad enten vi føler det, eller vi føler, at vi er i det dybeste mørke. Hverken død eller liv eller engle eller åndemagter (derunder satan og hans demoner) eller noget nuværende eller noget tilkommende eller kræfter (derunder sataniske kræfter) eller det høje eller det dybe (det dybe fald eller de sataniske dybder) eller nogen anden skabning kan skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre. Det er Paulus vis på. Så kan vi sandelig også være visse derpå (Rom. 8,38-39). Amen!

Det gælder altså om at blive i kærligheden, d.v.s. blive i det ufatteligt underfulde, at Gud elsker mig af hele sit hjerte og ikke går i rette med mig.

Undertiden er det let at blive i bevidstheden herom, undertiden er det, som sagt, svært – undertiden forekommer det os umuligt, ja stridende imod alle kendsgerninger og sandheden selv! Det er troens hovedopgave at blive i dette over al måde

herlige, at Gud elsker mig i dag, at jeg altså har værd for ham. Det er om dette, troens kamp som regel står. Det er her, forargelserne sætter ind; det er her, satan sætter ind. Dog, den tro, Gud har skænket os, er stærkere end djævelen og alle hans faldne engle – den kan vel synes knækket og fuldstændig besejret, men se, den rejser sig atter som ved et Guds under, og hvor svag den end er, forbliver den stærkere end satan og sejrer derfor, lovet være Gud derfor!

Ak, hvor der kæmpes om denne tro, og hvor sættes der dog ind imod den. Hvor er der mange dyrebare Guds børn, der er i de dybeste vande, fordi vor modstander, djævelen, lusker omkring dem dag og nat som en brølende løve for at opsluge dem.

Tænk, den, der bliver i kærligheden, han *forbliver i Gud* – og hvad betyder det? Ganske enkelt, at han forbliver i fylden af liv og kraft og har rigeligt til al god gerning!

Alt dette har han ene og alene, fordi Gud elsker ham – altså uforskyldt, ufortjent.

Nåden kan man sandelig blive stærk i!

Men tanken på fortjeneste gør dig enten til en farisæer eller til en fortvivlet.

Bliv derfor dette nu i Guds kærlighed, som er åbenbaret dig af din Frelser, medens han blødende på sit kors led den skæbne, du havde fortjent, for at du skal eje alt, hvad han har fortjent!

Spredte bemærkninger om kærligheden

Kærligheden kan man kun give ved at elske. Men elske kan man kun *i gerning*. Ak, hvor er det let fra en talerstol at sige: »Jeg elsker jer!« men hvor kan det være svært at vise det i gerning, ikke mindst når det drejer sig om et menneske, der har forurettet dig!

Den sandeste måde at elske ham på kan være at tie og lægge den anden kind til, når du er blevet slået; at give den, der beder dig; at gøre godt mod den, der har gjort dig ondt. Enhver se nøje til, at han ikke flygter fra kærlighedens konkrete udtryk i *handling* ind i de rigtige *ords* almindelige vendinger, thi de suger kraften ud af kærligheden.

Hvad er kærlighed? Spørgsmålet er forkert stillet! Kærligheden er ikke et *hvad*, et *begreb*. Johannes siger: »Gud er kærlighed«, og Bibelen åbenbarer Guds kærlighed gennem Guds store gerninger i Kristus Jesus. Gud talte altså til os om sin kærlighed ved at *vise os den i gerning*. Kristi gerninger er Guds tale til os om kærligheden; den tale kulminerer på Kristi kors! Der sagde Kristus ikke ret meget,

men der åbenbares det, at *sådan elskede Gud verden*, at Han gav sin Søn, den elskede, hen i den kvalfulde død i synderes sted.

*

Der er både strenghed og mildhed i evangeliet. Det skyldes, at vi i et hvilket som helst forhold, vi står i, *altid har med Gud at gøre*. Det er ikke muligt at lade Gud ude af betragtning af nogen sag. Har du med et andet menneske at gøre, husk da, at du har med Gud at gøre! Det har afgørende betydning i flere henseender, og det afslører, hvor meget kærligheden behersker dig.

Lad os vende tilbage til det forhold, at en anden har forurettet dig. Lad os f.eks. sige, at han har svigtet dig eller gjort dig ondt på en eller anden måde.

Åh, hvor er det vigtigt at huske, at *Gud også er til stede i dette forhold*. Her oplever man undertiden evangeliet som *endnu strengere* end loven, thi loven siger »øje for øje, tand for tand«, men evangeli-

et siger: »Elsk jeres fjender, velsign dem, som forbander jer, gør godt imod dem, der hader jer, og bed for dem, der forfølger jer«.

Man bilder sig imidlertid ofte ind, at man, hvad angår ens egen synd, har med Gud at gøre – men at man, hvad angår *det andet menneskes synd* imod mig, kun har med dette menneske at gøre! Ham kan man altså anklage, fordi det kun er ham, man har med at gøre – men hvad angår min egen synd, er jeg fri for anklage, fordi dér har jeg med Gud at gøre, og Han er nådig!!

Hvilken misforståelse, hvilken skæbnesvanger misforståelse! Du har også med Gud at gøre, når du anklager og fordømmer ham, der har gjort dig uret! Da gør Gud kort proces med dig, thi for Gud er du selv en skyldner, og at anklage en anden er at anklage sig selv!

Der var engang en forbryder, som havde stjålet en hundredkrone-seddel. Den ville han have byttet og gik derfor til en anden forbryder og bad ham veksle den. Han tog sedlen, gik bort, som om

han ville veksle den – men blev borte med den. Herover blev den første forbryder så forbitret, at han anmeldte den anden forbryder til politiet.

Det første, politiet spurgte om, var imidlertid, hvorledes anmelderen selv havde fået 100 kr.-sedlen.

Der opstod altså hurtigt to sager!

Ganske på samme måde i dit forhold til Gud! Når du anklager et andet menneske for ham, bliver der straks anlagt to sager; just idet du kommer og anklager det andet menneske, kommer Gud til at tænke på, hvordan det hænger sammen med dig!

Det, at se splinten i din broders øje – at se den i *Gudsnærværelse* – og husk, Gud er *altid* ganske nær! – det er *Majstætsfornærmelse!*

Hvis du virkelig betænkte, at Gud er her, ville du vist ikke falde på at se nogen splint i din broders øje!

Øvrigheden (politiet) har allerede anset det for en frækhed af den første forbryder at ville spille den retfærdige mand, der ved lov og dom forfølger sin ret – ak, han er en forbryder, der selv skal forfølges ved lov og dom – og Gud anser det for en formastelighed, at en synder som du vil spille den rene og dømme splinten i din broders øje!

Gud elsker dig – men husk, han elsker den anden lige så meget – og husk, han elsker jer begge uforskyldt, så sandt ingen af jer har fortjent andet end hans vrede!

Det gælder derfor om, at vi, som fremhævet, i *ethvert forhold har Herren for øje.*

*

Kærligheden må ikke forveksles med *for-kærlighed.*

Kærligheden udvælger ikke bestemte personer, f.eks. dem, jeg synes om, venner og slægtninge, men omfatter sin *næste* – »du skal elske *din næste* som dig selv« – og hvem er min næste? Det er ham, jeg nu har med at gøre! Eller sagt sådan: Det er *enhver*, jeg har med at gøre.

Således omslutter kærligheden *alle* i modsætning til forkærligheden, der forbeholder sig ret til at gøre et udvalg efter eget tykke.

Kærligheden har altså intet valg.

En kristen forstår derfor ved kærligheden noget andet end den ikke-kristne. Den evangeliske kærlighed er selvfornægtelsens kærlighed, der omfatter din næste, *hvem han end er.* Kærligheden er altså *grænseløs* ved ikke at udelukke en eneste. *Sådan* elsker Gud verden, derfor er du og jeg indbefattet i og omsluttet af hans kærlighed.

Omvendt er forkærligheden grænseløs ved at udelukke alle andre end dem, jeg synes om.

At elske den elskede, er det kærlighed, gør ikke også hedningerne det samme?

At elske sin næste forudsætter, at du indser, at forskellen imellem ham og dig er ophævet – I er lige – lige for Gud!

Når du har med et besværligt menneske at gøre, husk da, at han for Gud er lige så meget værd som du – at han altså er din næste – og elsk ham da, ikke i ord blot, men i selvfornægtelse og gerning! Tænk, hvis Gud kun kunne elske det, der svarer til hans krav, da var han jo i forlegenhed, thi for ham findes det, der svarer til hans krav, slet ikke!

Den, der i sandhed elsker sin næste, elsker derfor også sin fjende. Forskellen mellem ven og fjende er en forskel i kærlighedens *genstand*, men den er uden indflydelse på kærligheden selv!

Du mener nok, at det er et menneske umuligt at elske sin fjende – ja, du kan næppe tale at se ham! Nu vel, så luk øjet – se i tro på Gud – lyt til hans ord: »Du skal elske din næste som dig selv!« – og hvad så? – jo, så forvandles din fjende fra at være din fjende til at blive *din næste* – med lukket øje ser du slet ikke forskellen mellem ham og dig, thi også din fjende er *din lige indfor Gud* og derfor din næste. Når således dit øje er lukket for jordelivets forskelligheder, og du er blevet lutter øre for kærlighedsbudet, da begynder du at elske din fjende, fordi han er din næste!

At elske sin næste er altså at ville være til for ethvert andet menneske, *hvem han end er!*

*

Den, der elsker sin næste, er uden bekymring! Han er nemlig tilfreds med de jordiske forhold, der er ham anvist, og de mennesker, der møder ham!

Husk derfor, at Jesu bud: »Du skal elske din næste som dig selv« er uendeligt højere end selv den kløgtigste undskyldning for ikke at gøre det!

Således gør Guds bud: »Du skal elske din næste som dig selv« alle mennesker ubetinget lige og fordrer, at vi ubetinget elsker alle.

*

Budet lyder altså således: »Du skal elske din næste som dig selv!« Når budet forstås ret, da siger det tillige det omvendte: »Du skal elske dig selv på den rette måde!« Hvad er det, at elske sig selv på rette måde? Det er altid, i enhver situation, at vælge det bedste for sig selv! Og hvad er det bedste? Det hersker der ingen tvivl om: det bedste for mig i ethvert forhold er god, fuldkommen og velbehagelig.

Den, der altid vælger Guds vilje, elsker sig selv, men den, der vælger sin

egen vilje, elsker ikke sig selv, som Gud vil det. Åh, om vi kunne se det! Da forstod vi, at det, at fornægte sig selv, dybest set er at elske sig selv! Man skal ikke elske sig selv *på bekostning af Guds vilje*, men kun ved at lade Guds vilje ske!

Når den travle ødsler sin tid og kraft i forfængelige, ubetydelige opgavers tjeneste, er det da ikke, fordi han ikke har lært at elske sig selv på rette måde?

Når den letsindige bortgiver sig selv i øjeblikkets sus og dus og narrespil, er det da ikke, fordi han ikke forstår at elske sig selv ret?

Når den tungsindige ønsker at blive af med livet, er det da ikke, fordi han ikke alvorligt elsker sig selv?

Når et menneske selvplagerisk mener at gøre Gud en tjeneste ved at martre sig selv, hvilken er da hans synd uden denne: ikke ret at ville elske sig selv?

At elske sig selv på den rette måde og at elske sin næste svarer ganske til hinanden og er i grunden et og det samme!

*

Og så må vi huske, at der kun er Een, et menneske kan elske højere end sig selv – det er Gud! Derfor hedder det ikke: »Du skal elske Gud som dig selv«, men: »Du skal elske Herren din Gud af *hele dit hjerte* og *hele din sjæl* og *hele dit sind*«. Gud skal du elske i ubetinget lydighed og tilbedelse. Det ville være ugudelighed, om noget menneske vovede at elske sig selv således eller vovede at elske et andet menneske således.

Gud skal du elske i ubetinget lydighed, selvom du synes, at det, han fordrer af dig, bliver *dig* til skade – ja, måske endog i dine øjne til skade for *hans sag*. Thi Guds visdom er uendeligt over din, så uendeligt, at en sammenligning mellem hans og din visdom ikke er mulig, og Gud styrer dit liv uden at stå til ansvar derfor overfor din klogskab!

*

Kærligheden kan i følge sit eget væsen ikke være en pligt, og dog lyder det: »Du skal elske!«

Hvis vi hører det sagt til os med guddommelig myndighed, bringer det os *straks* vor *opgave* ind på livet af os – opgaven er altid at *elske*. Lad os forestille os, at din uven, der har krænket dig og fornærmet dig, er i samme stue som du, hvad så – så lyder Ordet til dig med fuld myndighed: »Du skal elske ham som dig selv!«

Ordet giver dig ikke tid til først at tænke over sagen, det berører dig enhver udflugt, enhver undskyldning. Det anviser dig din øjeblikkelige opgave.

Hvis du nu *lover* Gud, at du vil elske

ham, er det så ikke et skridt i den rigtige retning? Nej, thi Ordet afsætter ikke tid til at afgive løfter, det anviser dig derimod din opgave *her og nu*. Løfter kan endda være farlige. Der findes jo i Det nye Testamente en lignelse om en fader, der havde to sønner, som han bad om at gå hen i vingården og gøre et stykke arbejde for ham. Den ene lovede, at han nok skulle gå derhen; den anden sagde derimod nej. Lad os kalde den første for ja-broderen. Han sagde så sønligt, og imødekommende: »Ja, fader!« Hans løfte tager sig *i øjeblikket* så godt ud. Det gør ethvert løfte. Just derfor er evigheden mistænkelig imod løfter, thi evigheden ser på noget andet end *det øjeblikkelige*. Ja-broderen svingede ved hjælp af løftet uden om sagen. Den anden broder, der sagde nej, fortrød det og gik hen i vingården. Løftets

ja kan altså være søvndyssende! Et ja kan så let være et selvbedrag.

Du skal altså ikke love, at du nok skal elske din næste, f.eks. din uven, men du skal elske ham – og det skal du gøre *nu* – der er ingen tid at spille!

Du skal heller ikke være dybsindig, så du spørger: »Er han nu også min næste? Hvem er egentlig min næste?« eller: »Hvad er kærligheden dybest set?« thi disse spørgsmål afslører, at du vil flygte fra den guddommelige myndighed, der siger: »Du skal elske ham!«

Ja, du skal elske ham her og nu *uden opsættelse* af nogen art!

At lytte til budet: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og din næste som dig selv!« er – når man lytter rigtigt og ikke afviser Ordet med undskyldninger, udflugter og bortforklaringer – en

vældig hjælp!

Lytter en genfødt kristen med Guds Ånd i sit hjerte, da skuer han (for at tale med *Jakob*) ind i *frihedens fuldkomne lov!* Det er, som om budet ophører med at være bud. Du kan elske din næste – ja, du elsker ham – du går straks til ham og lader din kærlighed få udtryk i gerning imod ham!

Var det så en pligt eller et bud eller en fordring at elske ham, din næste, måske din uven?

Så længe du ikke gjorde det, var det et bud!

Men da du gjorde det, fordi du blev klar over, at du kunne elske ham – kunne elske ham, fordi Kristi Ånd, kærlighedens Ånd, fylder dig – da var det ikke et bud eller en pligt, snarere en forret, en befriende forret, en fylde af liv!